

רע"פ 4624/20 - נסר עגלוני, אנס עגלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4624/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשים: 1. נסר עגלוני
2. אנס עגלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ג 56768-12-19 מיום 22.06.2020 שניתן על ידי כבוד השופטים ד' מרשק מרום, ז' בוסתן, ר' חיימוביץ'

בשם המבקשים: עו"ד רמי עותמאן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים ד' מרשק מרום, ז' בוסתן, ר' חיימוביץ') בתיק עפ"ג 56768-12-19 מיום 22.6.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקשים על גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (כב' השופט (סג"נ) מ' מזרחי).

רקע והליכים קודמים

1. המבקשים הורשעו על פי הודאתם בביצוע עבירה של גניבת רכב בצוותא חדא בניגוד לסעיף 413ב בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי כתב האישום ביום 26.5.2017 המבקשים יחד עם הקטין ל.ע (להלן:

עמוד 1

הקטין) גנבו אופנוע ונתפסו על ידי המשטרה.

2. ביום 17.11.2019 ניתן גזר הדין בעניינם של המבקשים. בית המשפט עמד על הפגיעה בערכים מוגנים כתוצאה ממעשי המבקשים, נתן דעתו לפסיקה הנוהגת וקבע את מתחם הענישה ההולם משישה חודשי מאסר ועד לחמישה עשר חודשי מאסר בפועל. בקביעת העונש בתוך המתחם בית המשפט עמד על כך שלא מדובר בעבריינות רכב ברף העליון, וכי משהקטין נידון לשישה חודשי מאסר לריצוי בפועל במסגרת הסדר טיעון (ארבעה חודשים במצטבר למאסר שריצה בגין הליך אחר וחודשיים בחופף לו), ואף שאין להשוות בין עונשו של קטין לזה של בגיר, "יש כאן קנה מידה ענישתי מסוים שאין לגזור ממנו חומרה יתרה ביחס לנאשמים". בית המשפט התחשב בגילם הצעיר של המבקשים ילידי 1994 ו-1996 ובהודאתם; בכך שמבקש 1 בעל עבר פלילי הכולל הרשעה אחת בעבירות אלימות בגינה נידון לחמישה עשר חודשי מאסר בפועל, והמבקש 2 נעדר עבר פלילי; ובתסקירי שירות המבחן שהתקבלו בעניינם של המבקשים אשר "אין לומר שמדובר בתסקירים חיוביים, אך גם לא תסקירים שליליים". נוכח האמור בית המשפט סבר כי אין להעדיף ענישה בדרך של מאסר בפועל וכי יש יתרון לענישה בדרך של עבודות שירות לתקופה משמעותית לצד ענישה כלכלית, וגזר על המבקשים תשעה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה וקנס, והורה על חילוט הרכב השייך למבקש 2 באמצעותו נגנב האופנוע.

3. ביום 22.6.2020 דחה בית המשפט המחוזי ערעור שהגישו המבקשים על חומרת העונש. בית המשפט דחה את טענות בא כוח המבקשים לפיהן נגזר על המבקשים עונש חמור ביחס לעונש שהושת על הקטין וכי בית משפט השלום לא שקל כראוי את הנסיבות האישיות של המבקשים. יתרה מכך, נקבע כי מתחם הענישה שנקבע הינו מקל. עוד הוסיף בית המשפט כי בתסקירים שהוגשו בעניינם של המבקשים אין המלצות טיפוליות, כי לקיחת האחריות של המבקשים היא מצומצמת וכי שירות המבחן המליץ על ענישה בדרך של עבודות שירות.

נימוקי הבקשה

4. המבקשים טוענים כי בית המשפט שגה משהטיל על המבקשים עונש שונה מזה שהוטל על הקטין המעורב שהורשע בעבירה זהה; כי הותרת עונשם על תשעה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות מהווה הפליה, פוגעת בעיקרון השוויון ומביאה לעיוות דין; וכי יש להשוות עונשם לעונש של הקטין. לשיטתם, לא ניתנה להם הזדמנות לשקול כראוי את הצעתו של בית המשפט המחוזי במהלך הדיון בעניינם להשוות את עונשם לזה של הקטין. עוד נטען, כי לאור עונשו של הקטין, הצעת בית המשפט להשוות עונשם לזה של הקטין (שנדחתה על ידם) ונסיבותיהם האישיות, נפגעה ציפייתם "הטבעית והלגיטימית" של המבקשים כי ערעורם יתקבל ולו חלקית ועונשם יופחת. נוסף לכך טוענים המבקשים כי העונש שהוטל עליהם לוקה בחוסר מידתיות ובחוסר סבירות קיצוני ולא עולה בקנה אחד עם רמת הענישה המקובלת בעבירות דומות. לסיום, נטען כי על בית המשפט היה לסטות לקולא ממתחם הענישה שנקבע בשל שיקולי שיקום.

דיון והכרעה

5. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבוריתאו כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין. כאשר הבקשה ממוקדת בחומרת עונשו של המבקש, תינתן רשות הערעור רק במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות אשר מצדיקים את התערבותו של בית משפט זה

עמוד 2

(רע"פ 1130/20 דהן נ' מדינת ישראל(13.4.2020)). בענייננו, לא מצאתי כי הבקשה עומדת באחת מאמות המידה האמורות ולא התרשמתי כי בית המשפט סטה ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת, ומכל מקום לא סטה באופן משמעותי (ראו והשוו: רע"פ 4789/13 אפרים נ' מדינת ישראל(28.8.2013); רע"פ 9963/16 ליברטי נ' מדינת ישראל(22.12.2016)).

6. בית משפט זה נדרש בעבר לפערי ענישה בקרב מי שהורשעו באותה עבירה בקבעו כי:

"כידוע, עקרון השוויון בענישה הוא כלל יסוד בתורת הענישה; ועל פיו ובמידת האפשר יש מקום להשית עונשים דומים על נאשמים שפשעו יחדיו ובנסיבות דומות (ראו: ע"פ 1656/16 דוידוביץ נ' מדינת ישראל(20.03.2017), בפסקה 99)"(ע"פ 2805/15 סג"ר נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (24.7.2017)).

בצד האמור, בית משפט זה עמד בפסיקתו על מערכת השיקולים השונה שיש להפעיל בעת גזירת עונשו של קטין תוך מתן משקל יתר לשיקולים אינדיבידואליים של הקטין (ראו למשל: ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד סג(1) 752, פסקאות 7-6, (08.03.09)).

7. בענייננו, וכפי שציין בית המשפט המחוזי, בית משפט השלום עמד על כך שאין להשוות בין עונשו של קטין לבגיר ואף על פי כן, מצא שלא להחמיר עם המבקשים בגזר דינם נוכח עונשו של הקטין שהורשע באותה עבירה. משאלו פני הדברים, לא התרשמתי כי ענישתם של המבקשים מהווה הפליה או כי נגרם עיוות דין בעניינם.

לא מצאתי ממש בטענת המבקשים אשר לציפייה שנפגעה כי עונשם יומתק, טענה זו נטענה בעלמא, יתרה מכך, אין בהצעתו של בית המשפט המחוזי, שנדחתה על ידי בא כוחם כדי לבסס ציפייה כגון דא. כך, לא מצאתי כי מתקיימים בענייננו שיקולי שיקום המצדיקים חריגה ממתחם הענישה שנקבע בעניינם של המבקשים.

8. סוף דבר, הבקשה נדחתה. המבקשים יתייצבו לריצוי עונש עבודות השירות כאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 22.6.2020.

ניתנה היום, כ"ב בתמוז התש"פ (14.7.2020).

ש ו פ ט